

DIUMENGE 31 DURANT L'ANY B

I SEGUIA JESÚS PEL CAMÍ...

Per a Jesús i els seus deixebles la darrera parada abans d'arribar a Jerusalem: Jericó, la localitat per la que, venint de la Transjordània s'entra a Israel.

És llavors, quan els qui acompanyen a Jesús en el seu camí vers Jerusalem semblen tancats en el seu encegament, Bartimeu, el mendicant cec, per la paraula de Jesús responen als seus crits, passa de les tenebres a la llum i esdevé el símbol del creient que, amb els ulls oberts, pot acollir en la fe la visió d'un Messies sofrent i caminar seguint els seus passos: i aquell home es posà a veure, i seguia Jesús pel camí.

Com la Llei del Senyor és el fonament de la nostra vida davant Déu? La pregunta resta posada en els texts d'aquest diumenge. El salmista té una relació quasi amorosa amb la Llei: amb quin amor jo estim la vostra Llei". Jesús la resumeix a través del doble manament central: estimar Déu i el seu pròxim (evangeli). Així resumeix Jesús la Llei fonamental d'Israel, el Decàleg, que tenim al Deuteronomi (primera lectura). Per l'autor de la carta als Hebreus, Jesús, *oferint-se a si mateix*, és el gran sacerdot de la Nova Aliança.

LA TAULA DE LA PARAULA

Deuteronomi 6,2-6

El poble d'Israel esteia molt orgullós de la seva Llei. Aquesta els distingia de tots els altres pobles. Havia rebut aquesta llei del mateix Déu per mitjà de Moisès. El llibre del Deuteronomi és considerat com el discurs testamentari de Moisès al seu poble, just abans de passar el Jordà per entrar a la Terra promesa. Aquest passatge és el més important del llibre. Conté la pregària que tot jueu, avui encara, recita per dues vegades al dia: Shemà Israel , el nostre Déu Adonai, és únic.

Aquesta pregària – professió de fe celebra el Déu que a mantingut la seva promesa d'alliberar el seu poble de l'esclavatge i li dóna "felicitat i fecunditat, en el país on ragen la llet i al mel, aquest país al que el poble està a punt d'entrar. Déu és un pare pel seu poble, un pare que educa pacientment els seus fills a través dels manaments. A canvi, ell espera del poble una resposta del mateix tipus, una resposta d'amor, que es veu a través de l'observança dels manaments.

EL SALM 118

Aquest salm és el més llarg de tot el llibre dels Salms. És una alabança meditativa sobre la Llei donada per Déu. Alabança perquè el salmista no para, al llarg de les seves , estrofes d'alabar la perfecció de la Llei i l'alegria que té de practicar-la. La primera línia traeix els seus sentiments: *com estim la vostra llei...* Ella l'incita a deixar de fer el mal, a obeir les decisions del Senyor. La Llei és tan gran que el salmista no la pot limitar a una sola paraula. Parla també *d'exigències, de paraules, de decisions, de preceptes, de llum*. Diu també que ell es mantindrà fidel a la seva promesa. De fet, en aquest salm, l'Aliança hi és ben present. Hi ha una professió de fe en aquest Déu que ha parlat al seu poble i li ha fet una promesa. A canvi, el salmista, com el poble, es compromet a fer-li un promesa mantenir el seu jurament, i a viure segons els manaments del Senyor.

La Llei està, doncs, en el cor de la vida del creient. Aquesta no és simplement un corpus de lleis a practicar, és una intel·ligència pràctica que empeny a fer les bones eleccions de vida.

SEGONA LECTURA

Hebreus 7, 23-28

Els destinataris de la carta als hebreus tenien nostàlgia del culte jueu: un exèrcit de sacerdots en el temple, un caramull de sacrificis quotidians, tot açò tranquil·litzava: almenys es feia alguna cosa per Déu. Així també els gàlates de sant Pau multiplicaven els manaments, i així tenien la sensació de fer molt per Déu.

En realitat, tan el culte com la moral poden ser perilloses coartades; la bona consciència del deure complert ens fa oblidar que la salvació, l'èxit de la nostra vida, vénen primer de les penes i dels treballs fets a Déu. Perquè voler obrir-se el camí vers Déu per mitjà de ritus, quan Déu l'ha obert definitivament, d'una vegada per sempre? Jesús és aquest camí que sempre està obert a tots els qui s'acosten a Déu. Ha ofert el sacrifici definitiu, ell mateix com a víctima, una vegada per sempre. L'eucaristia ens fa present aquest sacrifici de Crist.

L'EVANGELI

Marc 12,28-34

Els evangelis dels diumenges després de Pentecostès fins el diumenge passat, ens han anat presentant diversos aspectes dels ensenyaments de Jesús. Avui tots aquests, es troben resumits en aquest bell text sobre el primer manament, el manament de l'amor.

El context d'aquest ensenyament és important. Hi acaba d'haver unes discussions entre Jesús i els saduceus sobre la resurrecció dels morts, en el Temple. És en aquest moment que se li acosta un dels escribes, que li demana: "Quin és el primer de tots els manaments? Contràriament al mateix passatge en els altres evangelis, el mestre de la llei, l'escriba de Marc sembla sincer. No s'acosta a Jesús per posar-lo a prova, sinó que vol aprendre. Jesús se'l pren seriosament i li respon, citant el bell text del Deuteronomi que els jueus pietosos empen encara avui com a pregària (la primera lectura): " *Shema Israel*, Éscolta, Israel..." on és qüestió d'estimar Déu amb tot el seu cor, amb tota el seu esperit i amb tota la seva força.

El *cor*, és la capacitat afectiva de la persona. És la nostra qualitat de relació amb els altres, feta a la vegada d'afecció i d'intel·ligència. Estar en relació amb el pròxim s'ha de fer en relació amb l'amor de Déu, de tal manera que nosaltres estimam Déu en els altres, estimant-los sempre per ells mateixos.

L'esperit : és la intel·ligència que Déu dona. Una expressió de l'amor consisteix en emprar aquesta intel·ligència que Déu ens a donat per a conèixer-lo millor a ell i a totes les seves criatures. Açò implica el coratge de prendre les seves pròpies decisions, sense esperar-ho tot de Déu. Estimar amb tot el seu esperit és encara més difícil que estimar amb tot el seu cor.

La força... No es tracta de la força física. És la capacitat de traçar el nostre camí, fent eleccions.

Tot d'una, en l'ensenyament de Jesús, l'altra conseqüència de la fe en un sol Déu: "Estimaràs el teu pròxim com a tu mateix". Vet aquí els dos manaments, que no són més que un. La paraula "manament" està en singular, quan en la Llei, eren dos. Són un de sol perquè un no va sense l'altre.